17/11/2020

“Η πίστη είναι η αναπνοή της ψυχής μας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικολάου για την περίοδο της νηστείας των Χριστουγέννων δημοσιεύτηκε στην επίσημη ιστοσελίδα της Μητροπόλεως στο οποίο αναφέρει μεταξύ άλλων: “Ως πιστοί, δείχνουμε ασφαλώς κατανόηση, πειθαρχούμε στα μέτρα, κάποιοι ζούμε μέσα στο άμεσο περι-βάλλον μας αντίστοιχα φαινόμενα, αλλά δεν χάνουμε την ελπίδα και την ειρήνη μας, παράλληλα όμως μας λείπει ο εκκλησιασμός και η μεταξύ μας κοινωνία, μας λυπεί πολύ η κοσμική αντιμετώπιση της Εκκλησίας και η επιβολή υπερβολικών μέτρων, περισσότερο δε η αίσθηση ότι η Εκκλησία και η πίστη δεν είναι πλέον σεβαστές η τουλάχιστον ορθά κατανοητές, όπως στο παρελθόν η όπως εμείς το ζούμε”.

Ενώ σε άλλο σημείο τονίζει: “Η εκδήλωση της πίστεως και η λατρεία δεν είναι δικαίωμα που διεκ-δικεί ο λαός, αλλά αδήριτη ανάγκη που οφείλει να σέβεται η κοσμική πολιτεία και να προστατεύει η Εκκλησία. Η πίστη είναι η αναπνοή της ψυχής μας και γι’ αυτό είναι πιο αναγκαία και από τη λειτουργία των πνευμόνων μας. Είμαι σίγουρος ότι υπήρχαν πολλά περιθώρια να δοθεί μια ανάσα προς το σώμα των πιστών και να μην μας υποχρεώσουν να ασφυ-κτιούμε κάτω από την αίσθηση ενός αδικαιο-λόγητου διωγμού”.

Διαβάστε ολόκληρο το μήνυμά του:

Ἤδη φθάσαμε στὸ Ἅγιο Σαρανταήμερο, δηλαδή στὴν περίοδο τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων, τῆς προετοιμασίας μας γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τοῦ μεγάλου γεγονότος τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως. Κάθε χρόνο εἴχαμε τὴν εὐκαιρία τέτοιες μέρες μέσα ἀπὸ ἀκολουθίες, συνάξεις, ποικίλες κοινω-νικὲς καὶ φιλανθρωπικὲς δράσεις νὰ βοηθήσουμε τὴν ψυχή μας νὰ προ-ετοιμαστεῖ πνευματικὰ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Κυρίου στὶς καρδιές μας.

Φέτος οἱ ἐξωτερικὲς συνθῆκες εἶναι πολὺ διαφορετικές. **Στὸν ὁρί-ζοντα διαφαί-νονται τὰ μαῦρα σύννεφα τῆς πανδημίας. Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἐμποδιζόμαστε ἀπὸ τὴν ἐλεύ-θερη συμμετοχή μας στὴν ἐκκλησια-στικὴ ζωὴ καὶ λατρεία, διαρκῶς λαμ-βάνονται περισσό-τερα περιοριστικὰ μέτρα, βομβαρδιζόμαστε ἀνελέητα ἀπὸ ἀπειλητικὲς καὶ ἐκφοβιστικὲς εἰδήσεις, τὸ δὲ ἐνδεχόμενο νὰ ἐπαναληφθεῖ τὰ Χριστούγεννα ἡ ἐμπειρία τοῦ Πάσχα καὶ τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς εἶναι ὁρατὸ καὶ προ-καλεῖ φόβο καὶ ἀνησυχία στὶς καρδιές μας**.

Χωρὶς ἀμφιβολία βρισκόμαστε ἐνώπιον μιᾶς πολὺ δύσκολης κατά-στάσεως, ποὺ βέβαια ἐπιβάλλει λήψη μέτρων προστασίας καὶ ἰδιαίτερη προσοχή, δικαιολογεῖ δὲ ἀνησυχίες, καχυποψίες, ἐκνευρι-σμούς, διαφωνίες, λάθη. Αὐτὸ ποὺ ἐπιπλέον δυσκολεύει τὴν κατάσταση εἶναι ἡ κυκλοφορία ψευδῶν ἢ ἀμοιβαίως ἀντικρουομένων πληροφοριῶν, ἡ δια-σπορὰ ἀνακρι-βειῶν, οἱ ἐντά-σεις, οἱ ὑπερβολές, οἱ ἀλληλοκατηγορίες.

Ποιός θὰ μποροῦσε νὰ ἀμφισβητήσει ὅτι ἀρκετοὶ συνάνθρωποί μας ζοῦν κάτω ἀπὸ συνθῆκες τεράστιας καὶ γενικευμένης πιέσεως; Ἄλλοι δίνουν ἕναν ἄνισο ἀγῶνα ἐπιβίωσης μέσα στὶς Μονάδες Ἐντατικῆς Θερα-πείας καὶ τὰ νοσοκομεῖα, κάποιοι μὲ πολὺ ἐπώδυνο τρόπο χάνουν τὴ μάχη, γιατροὶ καὶ νοσηλευτὲς καταβάλλουν συχνὰ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, τὸ Ἐθνικὸ Σύστημα Ὑγείας ζορίζεται ὑπερβολικά, ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἀνά-στατος, ἐπικρατεῖ ἕνας παγκόσμιος πανικὸς καὶ πρωτοφανὴς σύγχυση. Ἀκοῦμε νούμερα καὶ στατιστικές, πληροφορούμαστε γιὰ

γνωστά μας ἢ ἐπι-φανῆ πρόσωπα ὅτι ἔχουν ἀσθενήσει, οἱ εἰδήσεις ἀναφέρονται σὲ καμπύλες, προγνώσεις, ἀπειλητικὲς προεκτιμήσεις. Σκηνικὸ πρωτοφανὲς καὶ ἀσφυ-κτικό.

Ὅλη αὐτὴ ἡ πίεση πέφτει ἐπάνω μας καὶ ἄμεσα ἐπηρεάζει καὶ τὴν καθημερινότητα ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ κατάστασή μας. **Ἄγχος καὶ ἀγωνία, ἀναστατώνουν τὴν ψυχή μας. Ὡς πιστοί, δείχνουμε ἀσφαλῶς κατανόηση, πειθαρχοῦμε στὰ μέτρα, κάποιοι ζοῦμε μέσα στὸ ἄμεσο περι-βάλλον μας ἀντίστοιχα φαινόμενα, ἀλλὰ δὲν χάνουμε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν εἰρήνη μας, παράλληλα ὅμως μᾶς λείπει ὁ ἐκκλησιασμὸς καὶ ἡ μεταξύ μας κοινωνία, μᾶς λυπεῖ πολὺ ἡ κοσμικὴ ἀντιμετώπιση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἐπιβολὴ ὑπερβολικῶν μέτρων, περισσότερο δὲ ἡ αἴσθηση ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ πίστη δὲν εἶναι πλέον σεβαστὲς ἢ τουλάχιστον ὀρθὰ κατανοητές, ὅπως στὸ παρελθὸν ἢ ὅπως ἐμεῖς τὸ ζοῦμε.**

Τὸ νὰ μὴν ὑπάρχει ρητὴ πρόνοια γιὰ τὸ νὰ ἀνάψουμε ἕνα κεράκι ἢ νὰ προσκυνήσουμε ἀνεμπόδιστα στὸν ναὸ εἶναι ἂν μή τι ἄλλο ἀκατανόητο καὶ προσβλητικὸ γιὰ τὴ λογικὴ καὶ τὴν πίστη μας. Τὸ νὰ μᾶς προσάπτεται διαρκῶς ἡ κατη-γορία, μάλιστα χωρὶς κανένα δεδομένο καὶ καμμία ἀφορμή, ὅτι ἡ συμμε-τοχή μας στὴ θεία κοινωνία θέτει σὲ κίνδυνο τὴ δημόσια ὑγεία εἶναι ἀσεβὲς καὶ ὑβριστικό. Τὸ νὰ ἀπαγορεύεται ἡ παρουσία 30 ἢ 40 ἀτόμων σὲ μεγάλους ναοὺς 800 καὶ 1000 τετραγωνικῶν εἶναι παράλογο καὶ προκλη-τικό, ἰδίως ἂν σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι στὰ σαλόνια τῶν πλοίων ἢ μέσα στὰ ἀεροπλάνα συνταξειδεύει πολὺ μεγαλύ-τερος ἀριθμὸς ἐπιβατῶν καὶ γιὰ ὧρες. Γιατί ἡ πίστη, ἡ Ἐκκλησία, ὁ Θεὸς νὰ ἀντιμετωπιζονται ἔτσι;

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, τὸ νὰ διαμαρτυρόμαστε μὲ φωνές, μὲ ἐκνευ-ρισμοὺς καὶ ἐντάσεις, συχνὰ δὲ μὲ ἀπαράδεκτα ἐπιθετικὸ καὶ ἐλεγκτικὸ τρόπο οὔτε ἀποτέλεσμα φέρνει οὔτε καὶ χριστοπρεπές εἶναι. Ὄχι γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ γίνονται λάθη, ἀλλὰ γιατὶ συχνὰ τραυματίζονται οἱ μεταξύ μας σχέσεις, χάνεται ἡ ἐσωτερικὴ εἰρήνη καὶ ἀγριεύει ἡ ψυχή μας.

Ἡ ἐκδήλωση τῆς πίστεως καὶ ἡ λατρεία δὲν εἶναι δικαίωμα ποὺ διεκ-δικεῖ ὁ λαός, ἀλλὰ ἀδήριτη ἀνάγκη ποὺ ὀφείλει νὰ σέβεται ἡ κοσμικὴ πολιτεία καὶ νὰ προστατεύει ἡ Ἐκκλησία. Ἡ πίστη εἶναι ἡ ἀναπνοὴ τῆς ψυχῆς μας καὶ γι’ αὐτὸ εἶναι πιὸ ἀναγκαία καὶ ἀπὸ τὴ λειτουργία τῶν πνευμόνων μας. Εἶμαι σίγουρος ὅτι ὑπῆρχαν πολλὰ περιθώρια νὰ δοθεῖ μιὰ ἀνάσα πρὸς τὸ σῶμα τῶν πιστῶν καὶ νὰ μὴν μᾶς ὑποχρεώσουν νὰ ἀσφυ-κτιοῦμε κάτω ἀπὸ τὴν αἴσθηση ἑνὸς ἀδικαιο-λόγητου διωγμοῦ.

Παρὰ ταῦτα αὐτὴ εἶναι ἡ κατάσταση καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὴν ἀλλά-ξουμε,

τουλάχιστον σὲ αὐτὴ τὴ φάση. Πρέπει ὅμως κάπως νὰ τὴν διαχειρι-στοῦμε, προκειμένου μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ δεδομένα νὰ «καταντή-σωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. δ΄ 13) καὶ ἔτσι νὰ ἐργασθοῦμε τὸν ἁγιασμὸ καὶ τὴ σωτηρία μας.

Ἂς προσέξουμε, ἀδελφοί μου, τὴν κυριαρχία τοῦ φόβου στὶς καρδιές μας, τὸν κλονισμο τῆς πίστης μας, ἀλλὰ καὶ τὶς ἐκρήξεις τοῦ θυμοῦ καὶ τὶς ἀντιπαλότητες, τὴν ἐπίρριψη εὐθυνῶν σὲ ἄλλους καὶ τὴν ἐξαίρεση τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπὸ αὐτές. Ὁ κίνδυνος νὰ ἀγριέψει ἡ ψυχή μας μὲ αὐτονο-μημένες διεκδικήσεις ἢ νὰ κτίσουμε ἐγωι-στικὴ αὐτοπεποίθηση γιὰ τὶς ἀντιλήψεις μας ἢ νὰ ἐκφυλισθοῦμε ἀπὸ πιστοὶ στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ σὲ ὀπαδοὺς καὶ ὑποστηρικτὲς ἀπόψεων ἢ νὰ διχασθοῦμε καὶ νὰ χά-σουμε τὴν ἀδελφοσύνη ἢ νὰ γκρεμισθεῖ μέσα μας ἡ ἐμπιστοσύνη μας στὴν ὑπεύθυνη Ἐκκλησία δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητος.

Τώρα δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ τέτοιες ἀντιδράσεις. Ἂς κρατήσουμε τὸν ἐνθουσιασμό μας γιὰ ἀργότερα. **Φαίνεται πὼς ἔρχονται πολὺ δυσκολό-τερες μέρες, μέρες πραγματικοῦ διωγμοῦ, διωγμοῦ ποὺ μόνοι μας δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουμε, ἀλλὰ ὡς ἑνωμένη Ἐκκλησία θὰ κληθοῦμε νὰ ὁμολο-γήσουμε. Αὐτὴ θὰ μᾶς καλέσει ὄχι σε διαμαρτυρία ἀλλὰ σὲ ἡρωικὴ ὁμολογία καὶ μαρτυρία.**

Αὐτὸ ποὺ τώρα μᾶς χρειάζεται εἶναι κάτι πολὺ δυσκολότερο καὶ πολὺ βαθύτερο καὶ ἀληθινότερο: εἶναι ἡ μετάνοιά μας, ἡ σπουδὴ τῆς συντριβῆς, ἡ στροφὴ στὸν ἑαυτό μας, ἡ ἐσωτερικὴ ζωή, ἡ προσευχή, ἡ καλ-λιέργεια τῶν ἀρετῶν, ἡ ὑπομονή. Καὶ γι’ αὐτὰ βοηθοῦν πολὺ οἱ παροῦσες συνθῆκες. Εὐκαιρία νὰ μάθουμε νὰ ζοῦμε μέσα στὸ καταφύγιο τοῦ ἐσωτε-ρικοῦ μας ἀνθρώπου, στὶς κατακόμβες τῆς μυστικῆς ζωῆς, στὸ «ταμιεῖον» τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

«Ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς πύλης» (Λουκ. ιγ΄ 24). Μήπως αὐτὴ ἡ στενὴ πύλη δὲν εἶναι ἡ διαμαρτυρίες γιὰ τὰ δικαιωματά μας, ἀλλὰ τὸ πέρασμα στὴν συνήθως ἄγνωστη σὲ μᾶς ἀλήθεια μας, στὴν «βαθεῖαν καρδίαν» (Ψαλμ. ξγ΄ 7) μας, στὸν «ἔσωθεν ἄνθρωπον» (Β΄ Κορ. δ΄ 16); Αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται οὔτε ἀπὸ τὴν Κύβέρνηση οὔτε ἀπὸ τὴ Σύνοδο· ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πνευματικὸ φιλότιμό μας.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἂς προσέξουμε καὶ τὸν ἐφησυχασμὸ καὶ τὴν ἀδιαφορία, τὴ δειλία καὶ τὴν πλαδαρότητα, ἢ τὴ συνήθεια στὸν συμβιβα-σμένο τρόπο ζωῆς καὶ τὴ νωχέλεια ποὺ μπορεῖ νὰ δημιουργήσουν τὰ περι-οριστικὰ μέτρα. Ἂν κρυώσει ἡ ψυχή μας, ἂν χάσουμε τὸ ἀγωνιστικό μας φρόνημα καὶ ἂν ὁ φόβος καὶ ἡ ραθυμία πνίξουν τὸν ζῆλο καὶ τὴν ὁμολογία, τότε πάλι θὰ χάσουμε τὴν ἐπαφή μας μὲ τὸ μυστήριο τοῦ Θεοῦ. «Γρηγορεῖτε λοιπὸν καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς

πειρασμόν» (Ματθ. κστ΄ 41).

Τὰ Χριστούγεννα ἔρχονται. Ἡ κένωση τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας εἶναι μπροστά καὶ κοντά μας. Αὐτὸ ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ τὴν ἀναγνωρίσουμε εἶναι κάτι νὰ κάνουμε καὶ γιὰ τὴ δική μας κένωση.

Εὔχομαι σὲ ὅλους καλὸ καὶ καρποφόρο Σαρανταήμερο.